

Luni, 4 Mai, 2026

†) Sf. Cuv. Mavra de pe Ceahlău

Sf. Mc. Pelaghia; Sf. Monica

Faptele Apostolilor 10

¹ Iar în Cezareea era un bărbat cu numele Corneliu, sutaș din cohorta ce se chema Italica,

² cucernic și temător de Dumnezeu, cu toată casa lui, și care făcea multe milostenii poporului și întotdeauna I se ruga lui Dumnezeu.¹

³ Și cam pe la ceasul al nouălea din zi a văzut în vedenie, lămurit, un înger al lui Dumnezeu, intrând la el și zicându-i: „Corneliu!”

⁴ Iar Corneliu, cătând spre el și înfricoșându-se, a zis: „Ce este, Doamne?” Și îngerul i-a zis: „Rugăciunile și milosteniile tale s’au suit spre pomenire înaintea lui Dumnezeu².”

⁵ Și acum, trimite oameni la Ioppe și cheamă să vină un anume Simon care se numește Petru.

¹ Corneliu, centurion din armata romană. El nu era un prozelit, ci un păgân familiar cu religia iudaică, în care se implica fără a merge până la circumcizie.

² Miresmele jertfelor de alimente și tămâie ale Legii Vechi erau deja înlocuite prin rugăciuni și fapte bune.

⁶ El găzduiește la un oarecare Simon, tăbăcar, a cărui casă este lângă mare. Acesta îți va spune ce trebuie să faci”.

⁷ Și când îngerul care a vorbit cu el a plecat, Corneliu i-a chemat pe doi din slujitorii săi de casă și pe un ostaș cucernic din cei ce-i erau mai apropiați.

⁸ Și după ce le-a istorisit toate, i-a trimis la Ioppe.

⁹ Iar a doua zi, în timp ce ei mergeau pe drum și se apropiau de cetate, Petru s’a suit în odaia de sus³, cam pe la ceasul al șaselea⁴, să se roage.

¹⁰ Și a fost că i s’a făcut foame și voia să mănânce; dar pe când ei îi pregăteau, el a căzut în extaz.

¹¹ Și a văzut cerul deschis și un lucru ca o față mare de masă coborându-se legată de patru colțuri și lăsându-se pe pământ.

¹² În ea erau toate dobitoacele cu

³ = Pe terasa casei, la loc singuratic; pe terasa unei case palestiniene se afla uneori și un cort.

⁴ = Pe la amiază.

patru picioare și târâtoarele pă-mântului și păsările cerului.

13 Și glas a fost către el: „Scoală-te, Petre, înjunghie și mănâncă!”

14 Iar Petru a zis: „Nicidecum, Doamne, că niciodată n’am mâncat ceva spurcat sau necurat⁵”.

15 Și din nou a fost glas către el, a doua oară: „Pe cele ce le-a curățit Dumnezeu, tu să nu le numești spurcate!”

16 Și aceasta s’a făcut de trei ori, și îndată lucrul acela s’a ridicat la cer.

Ioan 6

56 Cel ce mănâncă Trupul Meu și bea Sângele Meu rămâne întru Mine și Eu întru el.

57 Așa cum Tatăl Cel-Viu M’a trimis pe Mine și Eu vuez prin Tatăl, tot astfel cel ce Mă mănâncă pe Mine va via prin Mine.

58 Aceasta este Pâinea Care S’a pogorât din cer; nu ca a părinților voștri care au mâncat mană și au murit: cel ce va mânca Pâinea aceasta, viu va fi în veac”.

59 Pe acestea le-a spus în sinagogă pe când învăța în Capernaum.

60 Deci mulți din ucenicii Săi, au-

⁵ Restricțiile alimentare impuse de Legea Veche (Lv 11).

zind, au zis: „Greu este cuvântul acesta! Cine poate să-l asculte?...”.

61 Iar Iisus, știind întru Sine că ucenicii Lui murmură în astă privință, le-a zis: „Vă este aceasta piatră de poticnire?”

62 Dar dacă-L veți vedea pe Fiul Omului suindu-Se acolo unde era mai înainte?

63 Duhul este cel ce dă viață; trupul nu folosește la nimic. Cuvintele pe care Eu vi le-am grăit, ele duh sunt și viață sunt.

64 Dar sunt unii dintre voi care nu cred”. Că Iisus știa de la început cine erau aceia care nu cred și cine este cel care-L va vinde.

65 Și zicea: „De aceea v’am spus că nimeni nu poate veni la Mine dacă nu-i este dat de la Tatăl”.

66 De atunci, mulți dintre ucenicii Săi au dat înapoi și nu mai umblau cu El.

67 Deci a zis Iisus celor doisprezece: „Nu cumva și voi vreți să vă duceți?...”.

68 Simon Petru I-a răspuns: „Doamne, la cine ne vom duce? Tu ai cuvintele vieții veșnice;

69 și noi am crezut și am cunoscut că Tu ești Hristos, Fiul Dumnezeului Celui-Viu”.⁶

⁶ Sfânta Scriptură versiune diortosită

Tâlcuire

Atunci când Domnul a înfățișat învățătura despre Taina Trupului și a Sângelui, făcând-o condiție de neocolit a părtășiei cu El și izvor al vieții veșnice, „mulți dintre ucenicii Lui au plecat de la Dânsul și nu mai umblau cu El”. Prea de minune li s-a părut această lucrare a nemărginitei milostiviri a lui Dumnezeu față de noi, și lipsa lor de aplecare spre minune i-a rupt de Domnul. Domnul a văzut asta și totuși, gata fiind a se lăsa răstignit pentru mântuirea tuturor, n-a socotit cu putință să micșoreze sau să înlăture minunea. Atât de trebuincioasă este ea în iconomia mântuirii noastre! Cu toate că I-a părut, firește, rău, i-a lăsat să se depărteze de la Dânsul în bezna necredinței și pierzării; ba chiar și celor doisprezece aleși le-a grăit cu acest prilej: „Nu vreți să plecați și voi?”, arătându-Se gata să le dea drumul și lor de nu se vor pleca înaintea tainei. De aici reiese că a fugi de minune este același lucru cu a fugi de Domnul Mântuitorul,

iar cel ce întoarce spatele minunii e ca și cum ar pieri. Să ia aminte cei ce se îngrozesc numai când se pomenește de minuni! Și aceștia vor avea de întâmpinat o minune pe care nu o vor mai putea tăgădui: moartea, iar după moarte – judecata. Dar dacă această recunoaștere le va mai folosi la mântuire, numai Dumnezeu știe.⁷

după *Septuaginta*, redactată și adnotată de Mitropolit Bartolomeu Valeriu Anania

⁷ Sfântul Teofan Zăvorâtul, *Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an*.